

Titlu original (eng.): With all my heart

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
LAWSON, LOUISE

Sub ploaia de stele / Louise Lawson

Traducător: Mihail Minin

București: Editura și Tipografia Alcris, 2022.

ISBN 978-606-736-495-8

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROZ “

LOUISE LAWSON

Sub ploaia de stele

Traducerea și adaptarea în limba română de:

MIHAIL MININ

Editura și Tipografia

ALCRIS

***Vă recomandăm ultimele apariții din
colecția "ROZ":***

Flora Kidd	-Mireasa căpitanului	nr. 310
Noelle Berry McCue	-Țărnuț îndrăgostiților	nr. 311
Karin Black	-Zbor cu peripeții	nr. 312
Iris Moore	-Mâna destinului	nr. 313
Alison Fraser	-Dragoste în afara rațiunii	nr. 314
Laurien Blair	-Dragă Miranda	nr. 315
Karen Rose Smith	-Curcubeul speranței	nr. 316
Melanie Hurst	-În amurg	nr. 317
Lily Stevens	-Între doi bărbați	nr. 318
Anna Moines	-Reversul medaliei	nr. 319
Ann Cristy	-Licitația burlacilor	nr. 320
Anne Mather	-Mister și iubire	nr. 321
Jan MacLean	-Să uităm ce-a fost	nr. 322
Margot Dalton	-Minciuni înaintea săruturilor	nr. 323
Annabel Murray	-Dovada de dragoste	nr. 324
Jo Donnell	-Dincolo de tăcerea lor	nr. 325
Sandra Field	-Stânjenei sălbatici	nr. 326
Anna Moines	-Dragoste târzie	nr. 327
Iris Valentine	-Lacrimi de fericire	nr. 328
Rita Herron	-Hoțul de inimi	nr. 329
Sandra Steffen	-Fugara și pilotul	nr. 330
Joyce Dingwell	-Flamingo	nr. 331
Anna Moines	-Deznodământul	nr. 332

Capitolul 1

Cerul întunecat era presărat cu stele, în noaptea texană caldă și molesitoare. Dar aerul era încărcat de electricitate în timp ce mulțimea masată de-a lungul Bulevardului del Rio aștepta cu nerăbdare defilarea pe râu a ambarcațiunilor împodobite cu flori.

Un bărbat privea peste mulțimea însuflețită, dar nu părea să participe la veselie generală. Înalt și puternic, privea totul cu indiferență. Trăsăturile lui severe trădau că zâmbea rareori, că nu avea motive s-o facă.

Părul castaniu-deschis, îi cădea neglijent pe frunte, brăzdat de suvițe aurii datorate șederii îndelungate la soare. Tenul puternic bronzat dădea impresia unei figuri sculptate în lemn, lipșită de pasiune. Ochii, care păreau verzi, priveau în jur cu răceală.

Un vas bogat împodobit aluneca sub pasarela de piatră, luminând fețele mulțimii adunate în fața Teatrului Arenson de la

cotitura râului. Un murmur de admirație străbătu rândurile spectatorilor. Fetița care stătea în fața bărbatului ridică spre el ochii albaștri plini de entuziasm.

– Privește, tată! exclamă ea. Nu-i așa că este frumos?

– Da, răspunse el cu ușoară nerăbdare în glas.

Dar atenția fetei se întorsese deja la defilare.

El privi distrat vasul împodobit cu flori, apoi copila din fata lui, a cărei coadă lungă îi ajungea până la mijloc. Oare ce vârstă avea Missy? se întreba Colter Langston. Apoi se enervă, pentru că nu-și putea aminti dacă avea zece sau unsprezece ani.

Privirea lui trecu disprețuitor peste mulțime. Oamenii se îmbulzeau ca să vadă mai bine ambarcațiile, când ar fi putut sta liniștiți acasă, să vadă parada la televizor.

"A privi fiesta nu înseamnă să participi la ea". Cuvintele lui Flo Donaldsen îi reveniră în memorie.

Da, mătușa lui era răspunzătoare pentru prezenta lui în această înghesuială; mătușa și propria conștiință, care-i reproșa că o neglijase pe Missy. Nu, se corectă în sinea lui Colter, nu o neglijase. Fetei lui nu-i lipsise niciodată nimic. N-o trimisese la internat, trăise sub același acoperiș cu el de când venise pe lume. Ce putea să-i ceară mai mult?

Copila aceasta timidă, cu fața delicată și sensibilă era fata lui. Cu toate acestea, Colter Langston nu trăda nicio emoție. Avea multă afecțiune pentru ea, dar mândria nu reușea să umple golul din ființa lui. Își spuse, cu cinism, că se face prea mult caz de paternitate.

Își privi ceasul, nerăbdător. Știa că parada era abia la început,

dar ar fi vrut s-o vadă încheiată. Strânse din dinți când se gândi că promisese s-o însotească pe Missy la toate activitățile organizate în săptămâna fiestei care celebrează vremurile când Texasul scăpase de dominația mexicană. Parada acvatică era prima mare atracție și deja se plictisea.

Recunoștea în sinea lui că erau puține lucruri care nu-l plictiseau. Singur la părinți, moștenitor al vastului domeniu din nordul orașului San Antonio, nu-i fusese refuzat nimic în timpul copilăriei, adolescenței și apoi al tinereții. Astăzi, la treizeci și patru de ani, era un om blazat. Viața nu mai avea ce să-i ofere. Dragostea, plăcerea simțurilor, căsătoria le trata cu indiferență. Fericirea și satisfacția pe care puteau să i le aducă nu erau decât în imaginația romancierilor și poetilor. Colter le experimentase pe toate și le găsisese lipsite de interes.

După moartea tatălui său în urmă cu cinci ani, rămăsese singurul proprietar al ranchului Langston și al numeroaselor lui investiții. Deținea întreaga putere și era obișnuit să fie ascultat.

Matt Langston îl învățase că fiecare om are valoarea lui, în bani sau în alt mod. Colter își admirase și-și respectase tatăl, dar nu fuseseră foarte apropiați. Mama lui murise când avea șase ani și nu și-o amintea decât privind niște fotografii.

Cât despre soția lui, Caroline, Colter înțelesese repede că se căsătorise cu el datorită numelui Langston. Murise aducând-o pe lume pe fiica lor, care după părerera ei trebuia să întărească legăturile cu puterea și averea familiei Langston. Jurnalul ei intim îi dezvăluise cu brutalitate faptul că nu-l iubise niciodată pe Colter, că nu ținuse decât la numele și la banii lui. Gândin-

du-se bine, își dăduse seama că nici el n-o iubit, fusese doar atras de frumusețea ei. Se căsătorise cu ea ca să-și satisfacă dorința pe care i-o trezea refuzând să-i cedeze.

El nu iubit niciodată pe nimeni, nici pe el însuși. Nimeni nu-l iubea. Missy încerca, la fel cum încercase Colter să-și iubească tatăl. Persoana care era fără îndoială cea mai apropiată de el era mătușa lui, Flo. La moartea mamei lui Colter, Matt Langston îi ceruse surorii lui, care era văduvă, să vină la ranch ca să se ocupe de băiețel. Și ea rămăsese după aceea s-o crească pe Missy.

Dar se terminase. La sfârșitul lunii, Flo Donaldsen pleca. Era o femeie puternică, orgolioasă, care spunea deschis ce gândește; îi spusese fără menajamente lui Colter, înainte de a pleca la San Antonio, cu Missy:

– Nu-mi place cum te-ai schimbat, Colter. Ești rece, insensibil și uneori de-a dreptul crud față de sentimentele celorlalți. Acorzi mai multă atenție cailor tăi decât propriei tale fiice, și asta nu este bine! Ești cinic! Inima ta, dacă ai avut vreodată, a devenit de piatră. Missy are nevoie de un tată, nu de o mătușă tot mai îmbătrânită. Dacă nu poți fi tatăl de care are nevoie, ar trebui să-i dai o mamă. Nu vei mai lăsa mult timp responsabilitățile care-ți revin pe umerii mei.

Conform testamentului tatălui tău, continuase ea, vila de țară de pe malul râului mi-a lăsat-o mie, precum și o pensie. La sfârșitul lunii, mă voi muta acolo.

Colter nu se opusese. Stia că putea s-o facă să-și schimbe hotărârea, dacă își dădea osteneala. Nu-și făcea niciun scrupul să profite de afecțiunea pe care o avea mătușa pentru el și pentru

Missy, ca să obțină ce voia. Cu toate acestea, trebuia să recunoască faptul că Missy avea poate nevoie de o mamă.

Deirdre abia aștepta să joace rolul acesta. Colter considera compania ei stimulatoare și agreabilă, cel puțin deocamdată, dar știa bine că Deirdre nu făcea decât s-o suporte pe fetiță. Frumoasa roșcată era o femeie dornică de bărbați, nicidecum să fie mamă sau gospodină. Când se va plictisi de atracția pe care o avea pentru el, ceea ce se va întâmpla inevitabil, cum se întâmplase cu toate femeile pe care le cunoscuse, se va răzbuna pe Missy. Nu, nu se va căsători niciodată cu Deirdre.

Una din bomboanele aruncate de pe o șalupă plină de flori căzu la picioarele lor, scăpând printre mâinile întinse s-o prindă din zbor. Când Missy se aplecă s-o ridice, o mână mică bronzată puse stăpânire pe ea. O pereche de ochi câprui o privi ezitant printre suvitele de păr cârlionțat care cădeau pe frunte.

– Este a ta?

Pumnul băiețelului se deschise pentru a dezvălui bomboana învelită în hârtie sclipitoare, oferind-o cu regret lui Missy.

Colter observă micul zâmbet de refuz al fiicei sale, remarcând lipsa ei de timiditate față de băiețelul care nu avea decât jumătate din vârsta ei.

– Nu, poți s-o păstrezi, îi spuse ea.

Palma lui rămase întinsă în timp ce privea cu poftă bomboana.

– Nannie spune că nu trebuie să iau lucruri care aparțin altora.

Missy adresa un zâmbet timid tatălui ei înainte de a se

întoarce spre copil, cu un aer serios.

– Tu ai găsit-o, așadar poți s-o păstrezi.

Ochii căprui, o cercetară o clipă, apoi degetele lui strânsură bomboana. O păstră câteva secunde, apoi începu s-o desprindă cu delicatețe din hârtie.

– Mă numesc Rocky, rosti el pe un ton important, după ce bomboana ajunsese în gura lui. Și tu?

– Missy, răspunse ea. Și el este tatăl meu.

Rocky trebui să-și lase mult capul pe spate ca să ridice ochii spre figura lui Colter. Lui îi plăcea examenul îndrăzneț la care era supus, purtarea deschisă a băietelului care nu părea intimidat.

– Eu nu am tată, zise Rocky, dar într-o zi voi avea cizme de cowboy.

Colter nu vedea nicio legătură între cele două, dar era limpede că pentru copil exista una. Se întrebă o clipă dacă Missy și cu el ar fi fost mai apropiați dacă ar fi fost băiat. Se îndoia. Ar fi fost cu siguranță iritat de pretențiile permanente ale unui băiat.

– Mama ta te-a adus la paradă? întrebă Missy.

Pe Colter îl surprinse puțin interesul ei pentru băietel. Nu părea să fie interesată de copiii cu care mergea la școală, deși lăsa impresia că are afecțiune pentru Josh Harris. Oricum ar fi fost, Colter presupusese că era ca și el o ființă retrasă, singura lor trăsătură comună.

– Nannie m-a adus, răspunse Rocky. Dar cred că s-a rătăcit, adăugă el ridicând din umeri.

– Ești sigur că nu tu ești cel care s-a rătăcit? zâmbi Missy.

– Nu cred. Eu știu unde sunt, dar nu știu unde este Nannie, ceea ce înseamnă că s-a rătăcit.

Colter se încruntă văzând-o pe fiica lui aplecându-se cu solitudine spre copil și luându-l de mână.

– Rocky, Nannie a ta știe unde este, dar nu știe unde ești tu. Pot să pariez că ea crede că tu te-ai rătăcit, îi explică ea.

Rocky se strâmbă și oftă.

– Atunci, va fi și mai supărată.

– Unde ai lăsat-o?

Colter înțelese ce urmăreau întrebările lui Missy. Ultimul lucru pe care-l dorea era să fie implicat în căutarea mamei acestui băietel. Dacă se rătăcise, era vina mamei lui că nu-l supraveghease.

– Undeva acolo, răspunse copilul cu un gest vag spre pasarelă. Îmi era sete și ea s-a dus să caute ceva de băut.

– Și ți-a cerut s-o aștepti acolo unde erai, zise Missy.

Părul cârlionțat căzu peste mutrișoara vinovată când băietelul înclină capul și recunoscu rușinat.

– Dă-mi mâna, îi ceru Missy; mergem să vedem dacă n-o putem găsi.

– Missy!

Vocea lui Colt răsună mai tăios decât avusese intenția. Se strădui să adopte un ton mai puțin aspru ca să adauge:

– Nu mergem s-o căutăm în îmbulzeala asta pe mama acestui copil!

Missy ridică spre el o privire imploratoare.

– Nu-l putem lăsa așa. Nu este decât un băietel, tătucule!

– Nu sunt atât de mic, protestă cu mândrie Rocky. Voi împlini în curând șase ani.

Colter îl reduse la tăcere cu o privire de gheață și se întoarse spre fiica lui, care-l privea cu reproș.

– Ascultă, zise el oftând, îl ducem la un agent de poliție. Mama lui probabil și-a dat deja seama că s-a rătăcit și se va adresa poliției.

– N-am putea s-o căutăm mai întâi, doar două minute? Îndrăzni să întrebe Missy.

– Nu ne privește cătuși de puțin și n-o să ne amestecăm în așa ceva, răspunse tăios Colter.

Strânse din dinți când surprinse mișcarea de retragere a lui Missy. Flo avea dreptate când spunea că rănea oamenii fără să vrea. Tactul nu fusese niciodată una din calitățile lui.

– Bine. Te vom conduce la un agent de poliție, care te va ajuta să-ți regăsești mama.

Dar Rocky făcu un pas înapoi.

– Dar el nu știe unde este Nannie!

Colter îl privi o clipă, apoi se aplecă și-l ridică în brate. Ochii acestuia, ajunși la nivelul lui, îi cercetară fața cu multă curiozitate. Spre deosebire de Missy, Rocky nu era impresionat de încheștarea amenințătoare a fălcilor lui.

Expresia lui Colter nu lăsa să se ghicească nimic, dar admira curajul lui. Copilul acesta nu era nimic pentru el. Se răsuci pe călcăie și se îndreptă spre agentul de poliție urmat fără entuziasm de Missy. Colter își zise în sinea lui că făcuse destul

aducând-o la Fiesta și era ingrată că voia să-l amestece în povestea asta cu copilul rătăcit.

Ridicat în brațele lui Colter, Rocky vedea mult mai bine mulțimea și parada. Deodată, întinse o mână și strigă:

– Iat-o pe Nannie!

Colter se întoarse în direcția indicată și remarcă imediat tânăra femeie care căuta îngrijorată în mulțime. Când se apropie, el ridică o sprânceană. Mama lui Rocky abia ieșea din adolescență și Rocky spusese că are șase ani.

Tânăra era frumoasă, chiar foarte frumoasă, în ciuda oboselii și îngrijorării întipărite pe față. Aerul ei speriat, se gândi el, trăda o oboseală adunată cu siguranță de luni de zile.

Ochii ei migdalați de culoarea alunei, ușor alungiți și deosebit de frumoși cu scipirile lor aurii, îl zăriră pe Rocky în brațele lui Colter. Un zâmbet de ușurare îi lumină fata și începu să alerge spre ei. Avea în ea ceva virginal care aprinse în Colter flacăra unei dorințe trecătoare.

– Rocky! exclamă ea când Colter i-l întinse. Parcă ți-am spus să rămâi lângă pod.

Era atât de fericită că-l găsisese, încât uită să-l dojenească. Avea lacrimi în ochi de ușurare și epuizare. Le îndepărtă și ridică mândră capul pentru a mulțumi acestui necunoscut.

Simți însă că i se taie respirația și se încordă, văzând că o privește cu dispreț. Siguranța de sine a acestui bărbat trăda aroganță. Prima impresie că era un bărbat frumos, făcea să-și revizuiască aprecierea.

Costumul sport din cașmir de culoare bej dovedea că este

bogat, iar privirea lui era prea scrutătoare ca să nu remarce că ea avea îmbrăcăminte modestă.

– Vă mulțumesc că l-ați găsit pe Rocky, zise ea timid, enervată de atitudinea lui disprețuitoare.

– Mă strângi prea tare, îi șopti Rocky la ureche.

Era felul lui de a protesta că nu mai era un copilăș pentru a fi ținut în brațe. Natalie îl lăsă jos fără tragere de inimă, dar fără să-i dea drumul. În mâna cealaltă, care tremura, ținea un pahar de plastic.

– Eram gata să-l ducem la un agent de poliție.

Da, gândi Natalie iritată, necunoscutul acesta arogant n-avea desigur de gând să se ocupe mai mult decât era necesar de problema unui copil rătăcit. Rocky o trase de mână.

– Au aruncat bomboane din bărci. Eu am găsit una și Missy mi-a dat voie s-o păstrez. Am făcut rău? Am și mâncat-o, adăugă el.

– Missy?

Ea privi abia acum fetița aflată lângă necunoscut.

– Ea este Missy și el este tatăl ei, explică Rocky.

Natalie fu cuprinsă de milă. Dacă tatăl fetiței era atât de aspru cum părea, nu era surprinsă că Missy era atât de timidă. Părea să fi ajuns la vârsta când simți nevoia să fii înconjurat de afecțiune. Natalie își amintea anii când suferise. Dacă nu l-ar fi avut pe fratele ei... Natalie spera că mama fetiței era mai bună decât tatăl.

– Mi-ai adus de băut? întrebă Rocky.

– N-a mai rămas mare lucru, răspunse Natalie întinzându-i

paharul. Am vărsat jumătate din el căutându-te.

Băiețelul îl goli și i-l restitui, stergându-și gura cu dosul palmei. Natalie remarcă tăcerea necunoscutului și înțelese că era probabil nerăbdător să-l ia pe Rocky și să-i lase în pace. Ridică din umeri și se întoarse spre Colter.

– Vă mulțumesc încă o dată, rosti ea destul de rece. Vino, Rocky, mergem să vedem parada.

Zâmbetul ei forțat deveni imediat foarte tandru când privi ochii lui mari ridicați spre ea. În clipa când se îndepărta, auzi în spatele ei o voce slabă, șovăitoare:

– Nu... vreți să urmăriți parada cu noi? murmură Missy.

Natalie surprinse privirea de reproș a lui Colter și înțelese că voia să se vadă scăpați de ei. Ochii ei aruncară o clipă fulgere înainte de a întâlni privirea timidă a fetiței.

– Mulțumesc, dar nu cred.

Din privirea pe care fetița o aruncă tatălui ei, Natalie înțelese că Missy ghicea motivul refuzului ei. Ar fi vrut totuși să rămână, pentru a-l enerva pe bărbatul acesta arogant, dar stia că va fi stânjenită de prezența lui.

Cu mai multă grabă decât era nevoie, îl trase pe Rocky spre podul de peste râu. Locul lor fusese ocupat, spre marele regret al lui Rocky, dar Natalie găsi altul pe parapet, unde putu să se așeze cu băiețelul pe genunchi. Îndată ce se destinse, simți că este coplesită de oboseală.

Căpsorul cu păr castaniu se rezema de umărul ei și ea își puse obrazul pe cărlionții lui mătăsoși. Genele ei se zbătură, pleoapele obosite se închiseră. Dacă ar fi avut și ea pe cineva de